

Arrest

nr. 132 287 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 oktober 2013 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie neemt op 17 april 2014 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.10.2014 werd ingediend door:

Naam: (...)

volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit het voorgelegde arbeidscontract blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976.

De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen.

Een dergelijke tewerkstelling garandeert dus niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter. Zelfs indien betrokkene opnieuw de uitkering verkrijgt, is nog niet aangetoond dat hij actief werk zoekt.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Eerste en enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel; schending van artikel 8 EVRM; schending van het non- discriminatie-beginsel; machtsoverschrijding; Aangezien de bestreden beslissing luidt: (...). Terwijl, verzoekster opwerpt dat de attaché niet betwist dat haar partner op het ogenblik van de aanvraag voldoende en toereikende bestaansmiddelen geniet. Dat in casu de overweging van de attaché de stabiliteit van de inkomsten van de partner van verzoekster betreft. Dat de attaché echter zelf aangeeft dat na de duur van de tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976 de partner van verzoekster gerechtigd is op een werkloosheidsuitkering. Dat volgens artikel 40ter, §1, 3° van de vreemdelingenwet een werkloosheidsuitkering in aanmerking wordt genomen voor de beoordeling of voldaan is aan de voorwaarde van de voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Dat de attaché evenwel voorbehoud maakt bij de bijkomende voorwaarde voorzien in artikel 40 ter § 1, 3° van de vreemdelingenwet, nl. actief zoeken naar werk. Dat in casu niet kan geoordeeld worden dat de partner van verzoeker na de beëindiging van zijn tewerkstelling, niet actief naar werk zal zoeken. Dit komt neer op het invullen van een onzekere gebeurtenis in de toekomst. hetgeen machtsoverschrijding impliceert. Dat elke beslissing moeten genomen worden op basis van de gegevens die voorhanden zijn op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Dat de attaché geen enkele concrete aanwijzing voordraagt waarop de overweging berust als zou de partner van verzoeker in de toekomst niet actief naar werk zou zoeken. Dat dergelijke overweging onredelijk en onzorgvuldig is, doordat de attaché zonder concrete aanwijzing de onzekere gebeurtenis in hoofde van verzoekster negatief invult. Dat de attaché zijn materiële motiveringsplicht schendt, alsmede de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat bovendien de attaché nog over de nodige rechtsmiddelen beschikt om het verblijf van verzoekster in te trekken als blijkt dat de partner van verzoekster op het ogenblik dat hij op werkloosheidsuitkering zou terugvallen, niet actief naar werk blijkt

te zoeken (artikel 42 bis van de vreemdelingenwet e.v.). Dat bijgevolg de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt doordat de Belgische Staat onvoorwaardelijk ingrijpt in het privé- en gezinsleven van verzoekster, omwille van een onzekere gebeurtenis in de toekomst, terwijl de attaché perfect de mogelijkheid om het verblijf van verzoekster in te trekken behoudt, wanneer deze onzekere gebeurtenis zich effectief zou voordoen in de toekomst. Dat bijgevolg het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden. Dat tot slot moet opgemerkt worden dat de bestreden beslissing een discriminatie inhoudt doordat iemand die inkomsten geniet op grond van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976 dient aan te tonen dat hij, wanneer hij werkloos wordt, actief werk zal zoeken, terwijl van een persoon die tewerkgesteld is met een gewone arbeidsovereenkomst niet geëist wordt dat hij bewijst dat hij, wanneer hij werkloos wordt, actief werk zal zoeken.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota:

“In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, die betrekking heeft op de inhoud van de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen. (...) Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). In casu werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geoordeeld dat een arbeidscontract op basis van artikel 60 OCMW wet een vorm is van een aanvullend bijstandstelsel. Dergelijke inkomsten worden op grond van artikel 40ter, 2° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen. (...) Verweerder laat gelden dat er bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de vergoedingen verkregen uit een tewerkstelling op basis van artikel 60 OCMW wet weldegelijk een bepaalde vorm van aanvullend bijstandstelsel uitmaken. Immers bestaat het doel er in om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)). Verzoekende partij kan dit niet dienstig betwisten. (...) Verweerder laat gelden dat bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel bewijs voorlegt van toereikende en stabiele bestaansmiddelen, nu enkel loonfiches worden voorgelegd afkomstig van de OCMW-tewerkstelling. De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij actief naar werk zoekt. Dit is geenszins een hypothetische veronderstelling, zoals de verzoekende partij wil laten uitschijnen. Immers, niets verhindert de verzoekende partij om nu al actief naar werk te zoeken tijdens de tewerkstelling o.g.v. artikel 60 van de O.C.M.W.-wet. De verwerende partij ziet ook niet in in welke mate de bestreden beslissing een ongeoorloofde inbreuk zou uitmaken op artikel 8 EVRM. De verweerder merkt dan ook op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen.”

2.3. Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een

ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst omdat *“De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Een dergelijke tewerkstelling garandeert dus niet dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter. Zelfs indien betrokkene opnieuw de uitkering verkrijgt, is nog niet aangetoond dat zij actief werk zoekt.”*

Uit artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn, zodat niet is uitgesloten dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zulke tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet niet “garandeert” dat verzoeker over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De Raad stelt evenwel vast dat in de vreemdelingenwet nergens wordt gesteld dat stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moeten worden “gegarandeerd”. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet volgt enkel dat deze bestaansmiddelen moeten worden “aangetoond”. Zoals eerder gesteld een tijdelijke tewerkstelling sluit niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Daarenboven moet worden opgemerkt dat zelfs een werknemer met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur niet in staat om stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor de nabije toekomst te garanderen, aangezien een werknemer in grote mate afhankelijk is van zijn werkgever wat betreft het handhaven van zijn eigen werksituatie.

Bovendien merkt de gemachtigde zelf op dat na ontbinding van de arbeidsovereenkomst de referentiepersoon bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen die a priori niet worden uitgesloten als stabiele, toereikend en regelmatige bestaansmiddelen. De gemachtigde stelt evenwel dat de Belgische referentiepersoon niet aantoont dat zij actief werk zoekt. Deze stelling is echter louter hypothetisch en speculatief. Tot slot kan uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet worden afgeleid dat de vreemdeling, die is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 OCMW-wet, moet aantonen dat hij actief naar werk zoekt. Deze wettelijke voorwaarde moet immers enkel worden vervuld door de vreemdeling die effectief werkloos is, wat in casu niet het geval is.

Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dat de gemachtigde door het verblijf te weigeren omdat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet niet garandeert dat verzoekster beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en omdat de Belgische referentiepersoon niet aantoont actief werk te zoeken, artikel 40ter van de vreemdelingenwet ruimer interpreteert dan de wetgever heeft voorzien. Verzoekster maakt een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het andersluidend oordeel van de verwerende partij in haar nota daaromtrent doet geen afbreuk aan de gedane vaststelling. Waar de verwerende partij in haar nota aangeeft dat niet is gegarandeerd dat verzoekster in de nabije toekomst niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk, merkt de Raad op dat de verwerende partij de mogelijkheid heeft om het verblijf van de verzoeker te beëindigen indien hij een onredelijke belasting vormt voor de sociale bijstand. Dit moet echter worden beoordeeld op het moment dat die situatie zich voordoet.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de *van de* gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 april 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC